

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharis

Wirceburgi, 1607

Capvt XXIV. Puella, ob læsam Dorsi vertebram, ad incesum minimè apta,
sese erigit, & ambulare in Templo Mariano, incipit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

piam posteritatem cessabit tanti collati beneficij memoria.

CAPVT XXIV.

Puella , ob læsam Dorſi vertebram, ad inceſſum minimè apta, ſeſe erigit, & ambulare in Templo Mariano, incipit.

Nno M. DC. IV, in opidulo Hofhaim, Satrapiæ Rotenſtein, Margaretha Hagen, fortunæ tenuis fæmina, filiolum eiufdem nominis octennem, mittit extra ciuitatis portas, nè deſit in menſa potus, ad hauriendam aquam. Paret maternis præceptis, (pater in Vngaria miles erat) & cum hydria egrediens, incidit, magno ſuo malo, in pueros, pro ætate & ingenio, ludicra tractantes; à quorum vno, cæteris nequiore & petulantiore (Bernardus vocabatur) gleba indurata, ſeu, vt alij volunt, lapide ita icitur in dorſo, vt ex ictu Miſella in terram corrueret, & rectà deinceps incedere non poſſet. Ad hæc quid mater? Accurrit, plorat, exclamat, ſe, cum prole ſic læſa, mortalium miſerrimam. Opem à Medicis petit. Sed fruſtrà: curationem ſibi Dei Mater reſeruabat. Sua-

ſu &

su & consilio aliorum Wireceburgum tandem venit, & damni accepti auctorem defert ad Magistratum. Iudicibus, quò facilius persuadeat, ipsam filiola miam curuam, & corpore debilitatam spectandam offert. In Senatu, causa ista quandò tractabatur, erāt cūm Iurisperiti, tūm viri quoque Nobiles non pauci, amantes iustitiæ & à prudentia commendati, qui nè quid statuerent, aut definirent præcipitanter (quod quavis in causa, sedulò cauendum) spes nè aliqua adsit curationis, percunctantur. Porro vbi, à Medicis & Chirurgis, intelligunt, in Medicinis aliquid vix opis ponendum, sententiam concordibus suffragijs, prius tamen Illustrissimi & Reuerendissimi Præsulis IVLLI calculo probatam, hanc pronunciant; vt læsæ centum floreni, quò facilius incommoda ferat ac toleret, à parentibus pueri qui læsarat, numerentur. Audit, & abit mater admodum mæsta, quòd sobolem desperet vnquam ab infirmitate ista curandam. Eam tamen DEVS, Diuaque non deserunt.

Post sesquiannum; à sententia data de damno pecunia compensando, mater se per quietem videt in Sacello Dettelbacensi, vnà cum filia, morari. Expergefacta, miro gaudio se perfusam apprehendit. Quocirca Dettelbachium locum ante sibi ignotum quærit, & filiola, ad incesum minimè aptam (pondus & onus grauefatis) per miliaria non pauca eodem apportat. Ad sacram vbi peruenit ædem, onere subleuata, Deiparam, genibus flexis innocat; monstret se Matrem, mæstamque ma-

trem in persananda filia exhilaret, precatur; ut si non integram, saltem eam consequatur valetudinem, quò fulcris ligneis nixa, citra aliorum opem, deinceps possit incedere. Pollicetur & decem florenos, tum in parochi, tum Sacelli vsus, si filia consanescat, quam ad sacram quoque aram admouet. Inter hæc, finitimis ex pagis plebs numerosa, & Sacerdotes linteati, cum vexillis sacrouè cantu (dies erant supplicationum antè Seruatoris nostri in cœlum ascensum) adueniunt. Illa itaque, alijs factura locum, neutiquam à spe sua, sed à sacra duntaxat ara non nihil recedit. Sacerdotum, qui venerant, duo sacris operari incipiunt, & finiunt. Vnus item, è cathedra, verba facit ad populum; & vasta licet, ac sonora voce vtatur, dormit tamen puella & ronchos ducit. Mater eam excitat & obiurgat; at labore casto. Officijs demùm diuinis ritè decenterque persolutis, cunctisq; abeuntibus, etiam sibi cum prole suâ, à sacris illis parietibus, videt abeundum. Experimentum tamen sumptura; num longæ & difficili peregrinationi suæ fructus aliquis respondeat; filiulam blandè rogat, meliusculenè sentiat. Ecce tibi; derepentè illa se erigit, ambulat, & gratulabunda matrem aspicit. Respicit & hæc illam, stupetque ad rei nouitatem.

Ad Mariamnè accedere amplius trepidet humana fragilitas? Nihil austerum in ea. Nihil terribile est. Tota suauis, offerens lac & lanam. Omnibus omnia facta est. Omnibus sinum misericordiæ

aperit,

*D Bern.
sermone
de verbis
Apocalip.*

aperit, vt de plenitudine eius accipiant vniuersi. Tristis consolationem; æger curationem.

Sed narratio recurrit ad prolem parentemque iam lætitia exultantes. Hæc beneficium cœleste agnoscens, cum sobole aram obit sacram, & quicquid habet nummorum (imensos datura thesauros, si habuisset) depromit, mittitque cum egena illa vidua in gazophylacium, iterumque in genua procumbit, DEO grates ac laudes, corde, ore, plausuque dicit; læta domum reuertitur, Mariam Seruatricem gratè pieque prædicans.

Luce 21.

A tam fausto matris, cum sobole sua, reditu, quid Incolæ, quid Accolæ? Gaudent. Quin & fæmina ad pecuniariam mulctam, ob culpam filij, nuper damnata; cum partem eius aliquam iam numerasset, quinque videlicet ac viginti florenos; reliquam sibi remitti ac condonari rogat obsecratque per DEVM immortalem; omnia enim modò esse salua, & puellam nullo etiam sumptu curatam.

Bono sis animo mulier, & Beneficij tanti, cuius aliud agens, filius occasionem præbuit, sis præco, sistestis.

Tu altera quoque fæmina, potentem DEI manum, eiusque parentis benignitatem experta, diuulgatè, quæ vidisti & accepisti beneficia. Vouisti, (quemadmodum tu ipsa refers) & corde, & ore, te non tantum mensibus, verum etiam hebdomadibus singulis, stipem pauperibus aliquot, tuas iuxta facultates præbituram; quin etiam quotannis, dum viuas, vna cum filia, in Dettelbacensi Sacello, nisi

aduer-

aduersa valetudo sit impedimento, rei diuinæ ac pietati vacaturam: Fidem ne fallas datam, diligenter caue. Ad sis bonæ menti, ô DEI Mater; nec nos, nisi benedixeris, dimitte; plena es gratiarum, plena rore cœlesti.

CAPVT XXV.

Religiosus Franciscanæ familiæ perfanatur, cuius periculosè intumuerat venter, & induruerat, vt ingentes dolores sustineret.

Diœcesi hac nostra Wirceburgensi parumper migremus in Bambergensem, vt in ea quoque notemus DEI parentis beneficentiam in ægros collatam; & quidem in Collegij Germanici Alumnum. Pius & beneuolus Lector, facile, spero, veniam mihi dabit, si quid pro meo singulari in illud charum & dulce quondam Domicilium affectu, strictim tamen, hîc de eo attigero.

Gregorius, XIII. Pontifex Maximus, & communis Pastor Ecclesiæ memoria dignus æterna, ad culmen Pontificiæ dignitatis euectus, nil antiquius, nil prius habuit, quam vt omnium curare posset salutem; ac eorum in primis qui in Germa-

nia,